

S. de Beter is een pseudoniem, en wel hierom.

Naast talloze voordelen heeft Internet ook een storend nadeel: er wordt meer op de boodschapper dan op zijn boodschap gelet. Anders gezegd: of een uitspraak of analyse positief of negatief wordt beoordeeld hangt vooral af van *wie* het zegt. Vóór de komst van het Internet was dit natuurlijk ook geen onbekend verschijnsel, maar met dit medium wordt het ons wel heel erg makkelijk gemaakt om de boodschapper te identificeren.

“Even googelen”, voor heel veel mensen, en ik betrap mij daar zelf ook vaak op, is dit een reflex geworden als ze iets lezen of horen van iemand die ze nog niet kennen. Als er over die persoon niet veel te vinden is, worden zijn uitspraken al gauw een stuk minder serieus genomen: “als hij iets te vertellen zou hebben, was hij wel bekend geweest!”. Om het op zijn Amerikaans te zeggen: “if you are so smart, why aren't you famous?”. Blijkt het daarentegen om een vooraanstaande auteur te gaan, dan wordt al gauw partij gekozen: voor of tegen, sympathiek of onsympathiek, duim omhoog of omlaag. Daarna is het bijzonder moeilijk om een objectief en onafhankelijk oordeel te vellen over wat die persoon heeft geschreven of ten gehore heeft gebracht. Hieronder twee voorbeelden van dit fenomeen.

Anonieme kwaliteit

Joshua Bell, een van de beste en meest beroemde violisten, heeft in 2007 meegedaan aan een experiment. Vermomd als straatmuzikant speelde hij in een metrostation in Washington D.C. Het resultaat was veelbetekenend: slechts 27 mensen van de meer dan 1000 voorbijgangers bleven staan om te luisteren

JK Rowling, de schrijfster van de wereldberoemde Harry Potter boeken, heeft enkele jaren geleden in het diepste geheim een detective geschreven, onder het pseudoniem Robert Galbraith. Zijn/haar boek werd door tal van uitgevers geweigerd, en toen het eenmaal gepubliceerd was, werden er slechts 1500 exemplaren verkocht. De verkoopcijfers schoten omhoog toen bekend werd dat JK Rowling en Robert Galbraith dezelfde persoon bleken te zijn.

Overigens heeft Joanne Rowling al eerder het ‘pseudoniem-effect’ leren kennen. Toen ze op zoek was naar een uitgever voor haar eerste Harry Potter boek, werd haar te verstaan gegeven dat jongens geen boeken zouden lezen die geschreven zijn door een vrouw. Door alleen haar initiaal te gebruiken, zou dat worden verbloed. Enkel de "J" vond ze te weinig, dus werd er een initiaal bij bedacht.

Dorpsstraat Ons Dorp

Zeker als ze aan de universiteit zijn verbonden, vormen Nederlandse economen een soort dorpsgemeenschap, waar men over alles en iedereen een uitgesproken mening heeft en waar je al gauw in een hokje wordt gestopt. Uiteraard speelt zich dit in de ‘schemerzone’ plaats: bij de koffieautomaat of de borrel, dus niet *en public*; want dat zou tegenover niet-economen een slechte indruk maken. Bovendien worden de rijen gesloten als economische modellen door *outsiders* ter discussie worden gesteld. Zoals Dani Rodrik in zijn recente boek *Economics Rules* (2015; 172-173) stelt " ...the guild mentality renders the profession insular and immune to outside criticism. The models may have problems, but only card-carrying members of the profession are allowed to say so". Vrij vertaald: “kritiek uiten op economische modellen mag alleen als u lid bent van het Enige Echte Economen-Gilde”.

Schrijven onder een pseudoniem biedt volgens mij de beste, en misschien zelfs de enige garantie dat mijn penvruchten op waarde worden geschat.